

Az elbukásról

El lehet-e veszíteni az egyszer odaajándékozott üdvösséget?

Egyre gyakrabban találkozunk azzal a **tannal, mely szerint, aki egyszer meg van váltva, mindenkorra meg van váltva. Ezzel ellentétben az Újszövetség több igében is az elbukás lehetőségéből indul ki. Ez a kérdéskör közvetlenül érinti a keresztény élet megvalósítását; valamint Istenről, az emberről és az üdvösségről szóló tanítás sok pontját.** Ezért szeretnénk ebben a tanulmányban ezt a nézetet megvizsgálni és megmutatni: miért nem felel meg az egészséges tanításnak az elbukás lehetőségének tagadása. Ez nem egyeztethető össze Isten szeretetével, az ember szabadságával és istenképűségével, nem veszi komolyan a bűnt és az ellene folytatott harcot; valamint lekicsinyli Isten kegyelmét és szentségét, amely minket bűnbánatra és megszentelődésre vezet. Ennélfogva **egy keresztény világosságra törekszik ebben a kérdésben.**

Továbbá meg kell mutatnunk, hogy **nem csak az Istennel való tudatos szakítás vezet az elbukáshoz, hanem a bűnökhez való tartós ragaszkodás is.** Reméljük, lesznek, akik ez által az írás által megerősödnek az igazságban, és engednek a félrevezetéssel szembeni figyelmeztetésnek.

Vigyázzatok, testvéreim, senkinek ne legyen közületek hitetlen és gonosz szíve, hogy elszakadjon az élő Istentől. (Zsidó levél 3:12)

Az Istennel való kapcsolat

Az élő Isten élő kapcsolatot szeretne velünk, emberekkel. **Saját képmására teremtett minket:** szabad és önmagához méltó lényekké. A szeretetnek - ami Isten lénye - az felel meg, hogy nem marionett bábuként kezel minket, hanem **tiszteletben tartja szabad döntéseinket**, amik formálnak minket, valamint következményekkel járnak.

Élő kapcsolat csak szabad döntés alapján jöhet létre. Azonban ugyanúgy, ahogyan szabadon dönthetünk az Istennel való élet mellett, arra is van lehetőségünk, hogy elforduljunk tőle. Az Újszövetség világosan beszél arról a veszélyről, hogy egy keresztény a bűn csábítása által a megváltás nagy kegyelmét elveszítheti, majd vakságban és sötétségben, a kárhozatalban végezheti.

Amikor tehát az elbukásról beszélünk, akkor ezen az Istenhez fűződő kapcsolat elvesztését vagy feladását értjük.

Mit mond az Újszövetség?

A szőlőtő példázata

Én vagyok az igazi szőlőtő, és az én Atyám a szőlősgazda. Azt a szőlővesszőt, amely nem terem gyümölcsöt énbennem, lemetszi; és amely gyümölcsöt terem, megtisztítja, hogy még több gyümölcsöt teremjen. Ti már tiszták vagytok az ige által, amelyet szóltam nektek. Maradjatok énbennem, és én tibennetek. Ahogyan a szőlővessző nem teremhet gyümölcsöt magától, ha nem marad a szőlőtőn, úgy ti sem, ha nem maradtok énbennem. Én vagyok a szőlőtő, ti a szőlővesszők, aki énbennem marad, és én őbenne, az terem sok gyümölcsöt, mert nélkülem semmit sem tudtok cselekedni. Ha valaki nem marad énbennem, kivetik, mint a lemetszett vesszőt, és megszárad, összegyűjtik valamennyit, tűzre vetik és elégetik. (János 15:1-6)

Minden szőlővesszőt, amely nem terem gyümölcsöt, levágnak, és tűzben elégetnek. Csak akkor tud

gyümölcsöt hozni a vessző, ha a szőlőtőkén **marad**, azaz a szőlőtőkén **van**. A vesszőnek tehát eleven kapcsolata van a szőlőtökével. Eszerint olyan emberekről van szó, akik kapcsolatban állnak Jézussal. Aki nem marad meg ebben a kapcsolatban, gyümölcstelen lesz, és így – képiesen kifejezve – elégetik.

Jézus itt elhangzott szavaiból világos, hogy **fennáll a vele való kapcsolat elvesztésének lehetősége**.

Zsidókhöz írt levél

Lehetetlen ugyanis, hogy akik egyszer megvilágosítottak, s megízlelték a mennyei ajándékot, és részeseivé lettek a Szentléleknek, akik megízlelték az Isten felséges beszédét és a jövő világ erőit, de elestek: azok ismét megújuljanak és megtérjenek; hiszen újra megfeszítik önmaguknak az Isten Fiát, és meggyalázzák őt. Mert az a föld, amely beissza a gyakran ráhulló esőt, és hasznos növényt terem azoknak, akik számára művelik, áldást nyer az Istentől; amelyik pedig túskebokrot és bogáncsot terem, az megvetett, közel van az átokhoz, és a vége: megégetés. (Zsidó levél 6:4-8)

Azok az emberek, akik bűnbánatot gyakoroltak és megvilágosodtak; akik részesei lettek a Szent Szellemnek és újra visszaesnek egy a bűntől meghatározott életbe, „újra megfeszítik önmaguknak az Isten Fiát és meggyalázzák őt”. Megtagadják Jézus megváltásának erejét, amely megszabadít a bűntől. Ilyen emberek nem tudnak többé megtérni megkeményedésükből és szívük szándékos elvakultságából.

Csak olyan személyekről mondhatjuk azt, hogy „részesei lettek a Szent Szellemnek”, akik már egyszer megtértek. Továbbá ez a megfogalmazás: „ismét megújuljanak a megtérésre”, feltételezi, hogy ezek az emberek már egyszer átadták életüket Istennek, azaz keresztények voltak.

Ugyanezt jelenti „az Isten Fiát újra megfeszíteni”, mert Jézus megváltásának gyümölcséből egyszer már részesedtek.

Amikor azt írja, hogy megízlelték a mennyei ajándékot, nemcsak belekóstolást vagy beleszaglást ért ez alatt, ahogyan ezt időnként magyarázzák. A Zsidó levél 2:9-ben Jézusról az áll: „megízlelte a halált”, mégsem mondja senki, hogy valójában nem halt meg.

Mert ha szándékosan vétkezünk az igazság teljes megismerése után, nincs többé bűneinkért való áldozat, hanem az ítéletnek valami félelmes várása, amikor tűz lángja fogja megemészteni az ellenszegülőket. Ha valaki elveti Mózes törvényét, az két vagy három tanú vallomása alapján irgalom nélkül meghal. Mit gondoltok: mennyivel súlyosabb büntetésre lesz méltó az, aki Isten Fiát lábbal tapodja, a szövetség vérét, amellyel megszenteltetett, közönségesnek tartja, és a kegyelem Lelkét megcsúfolja? Mert ismerjük azt, aki így szólt: „Enyém a bosszúállás, én megfizetek.” És ismét: „Az Úr megítéli az ő népét.” Félelmetes dolog az élő Isten kezébe esni. (Zsidó levél 10:26-31)

Itt is olyan emberekről van szó – az író is közéjük sorolja magát –, akik az „igazságot megismerték”. Ez a megfogalmazás az Újszövetségben a kereszténnyé válást jelenti. Az ítélet és a tűz lángjának várása csak olyan emberekre vonatkozhat, akik örökre el vannak választva Istentől. Az, hogy nincs számukra több véres áldozat, azt jelenti, hogy már éltek Jézus áldozatával. Ugyanezt jelenti az, hogy a szövetség vére által megszenteltettek.

Ezen ige szerint az üdvösség már a szándékos, azaz tudatos és folytonos vétkezés által elvész. Nemcsak az veszíti el az üdvöt, aki keresztény létére megtagadja megváltóját, hanem az is, aki lassan lopakodva visszatér a bűnhöz. Az ilyen ember állapota rosszabb, mint azé, aki sohasem

volt keresztény.

Zsidó levél 3:12

A feljebb már idézett szakasz arra figyelmezteti az olvasót, hogy ügyeljen testvéreire a gyülekezetben, hogy „senkinek se legyen hitetlen és gonosz szíve”. Itt és más helyeken is megmutatkozik: milyen szoros összefüggés van az elbukás és a keresztények egymás iránti kötelezettséggel járó közösségének feladása között.

Időnként azt hozzák fel ellenvetésként, hogy ezek az igék nem keresztényeknek szólnak. A szerző azonban az egész levélben testvéreknek ír.

De kívánjuk, hogy közületek mindenki ugyanazt az igyekezetet tanúsítsa mindvégig, amíg a reménység egészen be nem teljesedik, hogy ne legyetek restek, hanem kövessétek azokat, akik hit és türelem által öröklük az ígéreteket. (Zsidó levél 6:11-12)

A levél címzettjeinek tehát nem „pusztán hitvallóból” kell kereszténnyé válniuk, hanem mindvégig ki kell tartaniuk, hogy ne legyenek restek a jó úton haladni, amelyre rátértek.

Világosan következik más intésekből is, amelyekben a szerző a levél címzettjeit testvéreknek nevezi, hogy részben nagyon gyengék, de mégis mindnyájan keresztények voltak, ám abban a veszélyben álltak, hogy hanyagolják a közösséget, és hagyják magukat a bűntől körbefonni és megkeményíteni. Mint akik korábban a zsidó vallást gyakorolták, vágyakoztak a régi templomi kultusz után, mivel elfelejtkeztek a bűneikből való megtisztulásukról, langyosságuk és a szenvedéstől való félelmük miatt (Zsidó levél 10:23-29).

A zsidóknak ebből az egyedülálló helyzetéből semmi esetre sem lehet arra következtetni, hogy ők nem voltak keresztények.

Azon felül az Újszövetségben más helyütt sem találjuk meg ezt a körmönfont különbségtételt: pusztán hitvallók és keresztények között.

Elbukás és tévtanok

Akik törvény által akartok megigazulni, elszakadtatok a Krisztustól, a kegyelemből pedig kiestek. (Galata levél 5:4)

Elbukástól óv az Újszövetség akkor is, amikor a helyes tanítás megtartására hív fel. Világos példa erre a Galata levél. Pál a galatákat levele elején szigorúan inti, mert hagyták magukat „másik evangéliumhoz téríteni” (Galata levél 1:6-9). A levél összefüggéséből világossá válik, hogy a tévelyítők zsidók, akik azt tanították, hogy a pogány keresztényeknek meg kell tartaniuk a mózesi törvényt, ha Istennek akarnak tetszeni.

Pál számára egyértelmű, hogy ha valaki a Szellemtől vezetett eleven kapcsolatot formális kultikus cselekedetekre cseréli, „kiesik a kegyelemből”. Ahogyan a megváltás Isten kegyelméből történik, úgy a kegyelemből való kiesés az üdvösség elvesztését, **az elbukást jelenti**.

Galata levél 4:11-ben azon aggodalmának ad hangot, hogy talán hiába fáradozott értük. Ha az elbukás lehetetlen, ez az aggodalom felesleges.

A Lélek pedig világosan megmondja, hogy az utolsó időkben némelyek elszakadnak a hittől, mert megtévesztő lelkekre és ördögi tanításokra hallgatnak. (1 Timóteus levél 4:1)

A Timóteus levélben látható, hogy a fiatal keresztényeket egy másik tévtanítás is veszélyeztette. A gnózis egy korai formája (1 Timóteus levél 6:20) némelyeket arra csábított, hogy eltévelyedjenek, és a „hit dolgában hajótörést szenvedjenek”, ahogyan az Hümenaiosz, Alexandrosz és Filétosz esetében is történt. (1 Timóteus levél 1:18-20; 2 Timóteus levél 2:17).

Kapzsiság és mindenféle kívánságok által is eltévelyedtek némelyek (1 Timóteus levél 6:6-10; 5:14-15).

Jánosi levelek

Egyes esetekben valóban úgy volt, hogy valaki, aki a hittől elfordult, korábban nem volt keresztény.

János írja levelében, amelyben hasonló gnosztikus tévtanítókról van szó:

Gyermekeim, itt az utolsó óra, és amint hallottátok, hogy antikrisztus jön, most meg is jelent; mégpedig sok antikrisztus jelent meg: ebből tudjuk, hogy itt az utolsó óra. Közülünk indultak el, de nem voltak közülünk valók; mert ha közülünk valók lettek volna, megmaradtak volna közöttünk. De nyilvánvalóvá kellett lennie, hogy nem mind közülünk valók. (1 János levél 2:18-19)

Azt, hogy ezek a tévtanítók kezdettől fogva nem birtokolták a Szellemet, és így nem tartoztak a gyülekezethez, azzal indokolja, hogy egyébként velük maradtak volna. Ez azt a benyomást kelthetné, hogy János itt egy szabályszerű esetről beszél, és úgy véli, magából a hűségéből láthatóvá válik, ki keresztény és ki nem. Azonban már az Antikrisztus megnevezés világosan mutatja, hogy itt inkább hamis tanok kezdeményezőiről, és nem hűtlen hívekről van szó. Mivel János levele más részeiben magától értetődően az elbukás lehetőségéből indul ki (lásd ehhez a következő igét), ezt csak kivételes esetként érthetjük. A gnosztikusok magukat oly módon leplezték, hogy a keresztény szókinccsel használták, de egészen más tartalmat kapcsoltak hozzá; ezért a fiatalabb, még meg nem szilárdult keresztények számára nehezen voltak átláthatók. Nagy valószínűséggel ezért akarta János felmutatni, hogy valójában sohasem tértek meg. Ebben az igében egy egészen más tényállásról van szó, mint a következőben.

Ha valaki látja, hogy testvére nem halálos bűnt követ el, könyörögjön érte, és életet fog adni annak, aki nem halálos bűnt követ el. (1 János levél 5:16)

János lehetségesnek tartja, hogy egy testvér halálos bűnt kövessen el, vagyis vétkének szellemi halál a következménye. Az elbukás néhány következetes tagadója azt feltételezi: a halál itt testi, nem pedig lelki értelemben értendő. Az azonban mégsem lehetséges, hogy Jánosnak azt kell magyaráznia a keresztényeknek, hogy halottakért nem lehet imádkozni! Milyen értelme van ennek a szakasznak, ha nem egy keresztény elbukásáról szól!

Ha valaki megtér a bűnéből – bármily súlyos volt az –, Isten megbocsátja neki. Ha nem tér meg, a testi halál sem változtat konokságán.

Aki mindvégig kitart, üdvözü

Az elbukás veszélyéről szóló igehelyeken túlmenően az Újszövetség gyakran engedelmességre és kitartásra inti a keresztényeket.

Akkor majd testvér a testvérét, apa a gyermekét adja halálra, gyermekek támadnak szüleik ellen, és megöletik őket, és mindenki gyűlöl majd titeket az én nevemért, de aki mindvégig kitart, az üdvözü. (Máté 10:21-22)

További igék ehhez kapcsolódóan: 1 Korinthus levél 15:1-2; Kolossé levél 1:21-23; Zsidó levél 10:35-39.

Némelyek azt állítják, azok az igék, amelyek az elbukásról szólnak, csak egy határozott figyelmeztetést fejeznek ki; ezek figyelmen kívül hagyása következmények nélkül marad, mert Isten végül mégis másképpen cselekszik.

Miért szólna az írás olyan sok helyen mindvégig való kitartásról, ha az elbukásnak nincs következménye, vagy egyáltalán nem is létezik? Nem illik Istenhez, aki mindig az Ő szava mögött áll, és akinek szava beteljesedik, hogy üres fenyegetéseket használjon azért, hogy gyermekeit engedelmességre vezesse. Még a mi pedagógiánkban is általában elutasítják az ilyen nevelési módszert.

A Biblia minden, a kitartás szükségességéről szóló figyelmeztetése igazolja, hogy a keresztényeknek „félelemmel és rettegéssel kell munkálniuk üdvösségüket” (Filippi levél 2:12) a szentségért és az engedelmességért folyó harc által. Mindezek az igehelyek kifejezik, hogy Istennel nem elég csak jól elindulni, de célba is kell érni, hogy elnyerjük a jutalmat:

Nem tudjátok-e, hogy akik versenypályán futnak, mindnyájan futnak ugyan, de csak egy nyeri el a versenydíjat? Úgy fussatok, hogy elnyerjétek. (1 Korinthus levél 9:24-27)

Az Ószövetségben is világosan kiderül: Isten nem számítja be a múltbeli bűnöket, ha valaki megtér az istentelenségéből. Másrészt nem segít az emberen korábbi igazsága, ha utóbb eltér attól, ami helyes.

Ha pedig az igaz eltér az igazságtól, és álnokul él, elköveti azokat az utálatos dolgokat, amelyeket a bűnös ember szokott, az ilyen éljen-e? Igaz tettei, amelyeket azelőtt véghezvitt, nem maradnak emlékezetben. Hütlenségéért, amelyre vetemedett, és vétkéért, amelyet elkövetett, meg fog halni! (Ezékiel 18:24)

Miért voltak az Ószövetségben olyan súlyos büntetések?

Nem arra nevelnek, hogy féljünk a büntől, és így megmeneküljünk szellemi következményeitől (megkeményedés, eltávolodás Istentől)?

Olyan igék, amelyeket gyakran az elbukás lehetőségének tagadására hoznak fel

Mit mondunk tehát erre? Ha Isten velünk, ki lehet ellenünk? Aki tulajdon Fiát nem kímélte, hanem mindnyájunkért odaadta, hogyne ajándékozna nekünk vele együtt mindent? Ki vádolná Isten választottait? Isten, aki megigazít? Ki ítélne kárhozatra? A meghalt, sőt feltámadt Jézus Krisztus, aki az Isten jobbán van, és esedezik is értünk? Ki választana el minket a Krisztus szeretetétől? Nyomorúság, vagy szorongatás, vagy üldözés, vagy éhezés, vagy mezítelenség, vagy veszedelem, vagy fegyver? [...] Mert meg vagyunk győződve, hogy sem halál, sem élet, sem angyalok, sem fejedelmek, sem jelenvalók, sem eljövendők, sem hatalmak, sem magasság, sem mélység, sem semmiféle más teremtmény nem választhat el minket az Isten szeretetétől, amely megjelent Jézus Krisztusban, a mi Urunkban. (Róma levél 8:31-35.38-39)

Itt Istennek az ő gyermekei iránti hűségéről van szó. Ha egy keresztény megmarad hűségese, semmilyen harmadik személy, idegen hatalom, még a halál sem szakíthatja el Istentől.

Hiszen az felel meg Isten tervének, hogy egy keresztény mindvégig kitartson, amihez a szükséges erőt ő ajándékozza.

Arról azonban nem szól, mi történik akkor, ha valaki már nem akar harcolni, és ez által szakad el tőle. Nem várhatjuk el, hogy minden ígéretnél ott álljon annak elérésének feltétele is.

Az Istentől való elbukás veszélyéről közvetlenül szóló verseken felül az Újszövetségben sok más ígehely ösztönzi a keresztényeket, hogy folytassák Istennek való engedelmességüket.

Annak pedig, aki elküldött engem, az az akarata, hogy abból, amit nekem adott, semmit se veszítsek el, hanem feltámasszam az utolsó napon. (János 6:39)

Természetesen nem akarja Isten, hogy akárcsak egy keresztény is elveszzen; azonban szabad akaratunkat szeretetből adta, így ennek döntéseit sem fogja figyelmen kívül hagyni. Ez szuverenitását semmilyen tekintetben nem korlátozza.

Az 1 Timóteus levél 2:4 szerint Isten azt akarja, hogy minden ember eljusson az igazság ismeretére, és ez által üdvözüljön. Ha ez Isten akarata, miért nem következhet be? Azért, mert a többség nem akarja megváltoztatni az életét. És ugyanígy elveszhet egy keresztény is, ha már nem akar Istennel élni, azaz, ha a bűnt jobban szereti, mint azt, aki őt a bűntől meg akarja óvni. Miért lenne egy keresztény számára teljesen más mérce érvényes? Istennél nincs személyválogatás, nem tesz különbséget azok javára, akik egyszer megtértek, de már nem akarnak a megtéréshez méltóan élni.

Az én juhaim hallgatnak a hangomra, és én ismerem őket, ők pedig követnek engem. Én örök életet adok nekik, és nem vesznek el soha, mert senki sem ragadhatja ki őket az én kezemből. (János 10:27-28)

Ismét Isten hűségéről van szó. A megfogalmazás, „senki sem ragadja el tőlem”, kívülről jövő támadásra utal. Isten hűen megőrzi minket, ha segítséget kérünk tőle. Jézus azonban nem fog erőszakkal kezeiben tartani, amikor szabad akaratunkkal élünk (visszaélünk).

Őbenne pedig titeket is - miután hallottátok az igazság igéjét, üdvösségetek evangéliumát, és hívókké lettetek - eljegyzett pecsétjével, a megígért Szentlélekkel, örökségünk zálogával, hogy megváltsa tulajdon népét az ő dicsőségének magasztalására. (Efezus levél 1:13-14)

És ne szomorítsátok meg az Isten Szentlelkét, aki által el vagytok pecsételve a megváltás napjára. (Efezus levél 4:30)

A Szent Szellemet, mint zálogot vagy foglalót egy pecséttel hasonlítja össze. A pecsét megerősítést, érvényesítést fejez ki, de ismertetőjel értelemben is használható. Egy pecsét azonban semmi esetre sem összetörhetetlen, és az ember sem marad feltétel nélkül Isten tulajdona. Az összetörésnek következménye van. Természetesen Isten egy kereszténynek nem csak az előleget, hanem a teljes jutalmat is meg akarja adni, azaz az örök üdvösséget. Pál gyakran hangsúlyozza Isten üdvözítő akaratát, így erősíti a keresztényeket. Tehát ezen a helyen sem arról van szó, hogy el lehet-e bukni Istentől, hanem buzdítás olyanoknak, akik keresztényként akarnak élni.

Isten gyermeke

Esetenként az istengyermekség szülő-gyermek kapcsolattal való összevetéséből az Istenhez fűződő kapcsolat megszüntethetetlen voltát vezetik le. Az Isten gyermeke kifejezés képiesen értendő, és nem lehet rá alkalmazni az apa-gyermek kapcsolat minden aspektusát. Végére is senki sem lesz saját elhatározásából emberi apjának gyermeke, Isten gyermeke azonban igen.

Valóban Isten teremtménye marad az, aki elbukik, ahogyan szülei gyermeke marad akkor is, ha már nincs kapcsolat közöttük. Mivel azonban csak az válik Isten gyermekévé, aki Jézust befogadja (János 1:12), csak az üdvözü, aki hűséges marad iránta.

Az elbukás tagadásának lehetséges okai

Érdektelenség mások iránt

Csak azt tehetjük mások számára tudatossá, amit készek vagyunk megélni. Ha valaki újonnan jut hitre, a hívők kielégítően elé tárják, mi mindent ölel fel Jézus követése, és hogyan lehet a gyakorlati életben megvalósítani.

A közösséget sokan hanyagolják, az önös érdekeknek nagyobb súlya van, mint a szellemieknek. A másokért való felelősség kevesekre terhelődik, vagy teljesen hiányzik. Következésképpen sokan nem ítélik meg bűneiket, mások nem adják fel azokat, megint mások visszaesnek régi bűneikbe.

Igy persze nehéz - és olykor nem is helyes -, elbukottnak tekinteni valakit, aki bűnben él. Főleg, ha olyan valakiről van szó, aki elment, majd visszajön, és újra akarja kezdeni. Ebben az esetben inkább az a kérdés merül fel joggal, hogy lehet-e egyáltalán Istenhez való megtérésről beszélni. Ilyen körülmények között gyorsan megjelenik a kívánság, amely megszüli a tévtanítást: egy szerető Istentől nem lehet elbukni.

Nem helyes ezekből a tapasztalatokból kiindulva úgy elképzelni az újszövetségi helyzetet, mintha azok, akik a hittől elfordultak, korábban sem lettek volna keresztények. Ennek a következő szakasz is világosan ellentmond:

Mert ha az Úrnak és az üdvözítő Jézus Krisztusnak megismerése által megszabadultak a világ förtelmeitől, de ismét belekeveredve azokba elbuknak; ez az utóbbi állapotuk rosszabb lesz az elsónél. Mert jobb lett volna nekik, ha meg sem ismerik az igazság útját, minthogy azt megismerve elforduljanak a nekik adott szent parancsolattól. De betelt rajtuk az igaz példabeszéd: „A kutya visszatér a maga okádására”, és: „A megfürdött disznó sárban hempereg! (2 Péter levél 2:20-22)

A bűn elleni harc feladása

Akinek nem Isten a legfontosabb az életében, az nem tud iránta akkora szeretetet tanúsítani, ami által úgy harcolna a bűn ellen, ahogyan Jézus tanította: „Ha a szemed botránkoztat meg, vájd ki azt [...]” (Máté 18:8-9). Ha túl megerőltető számára ez a következetesség a harcban, olyan biztonságot akar szerezni, amely nem engedi meg, hogy valaha is elmenjen Istentől.

Tévtanok

A kegyelem értelmezése

Isten munkálja az akarást és a véghezvitelt, ezért egy ember sem dicsekedhet előtte. Mit adhat az ember, amit nem kapott? És mégis, ezt a kegyelmet csak akkor fogja az ember igazán megérteni, ha teljes erejével Teremtője rendelkezésére áll.

Aki úgy gondolja, hogy Isten saját aktivitás nélkül mindent a maga idejében munkál, hogy valakinek örök életet ajándékozzon, és ezek következményeként magának egy kényelmes életet rendez be; azokat pedig, akik Krisztus parancsa szerint törekednek élni, törvénykezőknek tartja, az nem értette meg igazán, mit jelent a kegyelem (Jakab levél 2:17).

Eleve elrendelés (Predesztináció)

Az Ágoston, Luther, Kálvin szerinti predestináció azt állítja:

Isten nem csak eleve tudja, hogyan fog valaki dönteni, hanem meg is határozza, ki fogja elnyerni az örök életet és ki nem (Kálvin!).

Ily módon az ember saját döntése, szabad akarata nem létezőnek minősül. Az elbukás is a szabad akarat kifejeződése. Így mindannak, aki azt tanítja, hogy a valóságban nem létezik szabad akarat, következőképpen az elbukást is tagadnia kell, és fordítva.

Lásd „[Eleve elrendelés](#)” című írásunkat.

Ezekből és sok más okból, amelyek felsorolása meghaladja ennek az írásnak a kereteit, **meg vagyunk győződve arról, hogy a keresztényeknek ebben a kérdésben egyértelműen állást kell foglalniuk.**

Aki féli Istent, bűneit megbánja, megvallja és feladja, nincs oka félnie az elbukástól.

Örülünk, ha válaszolhatunk az erről felmerülő kérdéseidre.

© 2011 keresztények.hu - Minden jog fenntartva.

E dokumentumok változatlan és teljes formában történő terjesztése magánhasználatra megengedett. Minden más jellegű felhasználása, illetve a kiadás bármely formája csak beleegyezésünkkel lehetséges.

Utolsó módosítás: 2011.05.23.